

**PUHE VESILIKENNETYÖLÄISTEN
III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA
MAALISKUUN 15 pnä 1920**

Vesiliikennelaitoksen toiminta on nyt kerrassaan poikkeuksellisen tärkeää ja suurimerkityksistä Neuvosto-Venäjälle ja sen vuoksi voitaneen olla varmoja, että edustajakokous suhtautuu vesiliikennetyöntekijäin ratkaistavina oleviin tehtäviin mitä suurimmalla huomaavaisuudella ja huolenpidolla. Sallikaa minun pysähtyä tarkastelemaan kysymystä, joka kiinnostaa nyt eniten kommunistipuoluetta, ammattiliittoja ja josta tekin tietysti vaihdatte vilkkaasti mielipiteitä, teollisuuden johtamista koskevaa kysymystä. Tämä kysymys on varta vasten otettu puoleuen edustajakokouksen työjärjestykseen. Tästä kysymyksestä julkaisetaan teesit. Mutta sitä on myös toverien vesiliikennetyöläisten käsiteltävä.

Te tiedätte, että eräänä kiistakohtana, joka aiheuttaa sekä lehdistössä että kokouksissa vilkasta väittelyä, on kysymys yksilöllisestä ja kollegisesta johtovallasta. Minusta tuntuu, että kollegisuuden asettaminen tässä kysymyksessä etutilalle todistaa useinkin sitä, ettei käsitetä kyllin hyvin tasavallan edessä olevia tehtäviä ja enemmänkin — se todistaa usein sitä, ettei luokkatietoisuus ole kyllin korkealla tasolla. Aina kun ajattelen tätä kysymystä, mieleni tekee sanoa: työläiset eivät ole vielä oppineet tarpeeksi porvaristolta. Tämä ilmenee havainnollisesti niissä maissa, missä ovat vallalla demokraattiset sosialistit eli socialidemokraatit, jotka nyt osallistuvat Euroopassa ja Amerikassa hallintaan erilaisia tekosyitä verhonaan käyttäen ja liittoutuen tavalla tai toisella porvâriston kanssa. Itse luoja on määrännyt heidät pitämään kiinni vanhoista ennakkoluuloista, mutta meillä nyt, kun proletariaatti on ollut kaksi

vuotta vallassa, ei pidä vain toivoa, vaan on päästävä siihen, ettei proletariaatin luokkatietoisuus jäisi jälkeen porvariston luokkatietoisuudesta. Tarkastelkaapa, miten porvaristo hallitsee valtiota? Miten se on järjestänyt porvariluokan? Olisiko entiseen aikaan voinut löytyä edes yksi ihminen, joka porvariston näkökannalla ollen ja porvariston uskollisena puolustajana olisi järkeillyt siten, että mitä valtion hallintaa se on, kun on olemassa yhden henkilön johtovalta? Jos porvariston keskuudesta olisi löytynyt sellainen tyhmyri, olisivat hänen toverinsa samasta porvariluokasta tehneet hänet naurunalaiseksi, eikä hän olisi voinut puhua eikä ilmaista mielipiteitään yhdessäkään herrojen kapitalistien ja porvarien merkityksellisessä kokouksessa. Hänelle olisi sanottu: onko kysymyksellä, hallitseeko yksi henkilö vai kollegio, onko sillä mitään tekemistä luokkakysymyksen kanssa?

Järkevintä ja rikkainta porvaristoa on Englannin ja Amerikan porvaristo; Englannin porvaristo on monessa suhteessa kokeneempi ja osaa hallita paremmin kuin Amerikan porvaristo. Eikö Englannin porvaristo ole sitten näyttänyt meille esimerkkiä äärimmäisestä yksilön diktatuurivallasta, ripeästä hallinnasta ja vallan säilyttämisestä yksinomaan porvariluokan käsissä? Toverit, minusta tuntuu, että tämä opetus, jos syvennytte ajattelemaan sitä, jos palautatte mieleenne sen ei kovinkaan kaukaisen ajan, jolloin Venäjällä hallitsivat herrat Rjabushinskit, Morozovit ynnä muut kapitalistit, jos palautatte mieleenne, miten he itsevaltiuden kukistamisen jälkeen, Kerenskin, menshevikkien ja eserien 8 kuukautta kestäneen vallanpidon aikana osasivat mainiosti ja erittäin nopeasti naamioitua, nimittää itseään vaikka miksi, tehdä minkä tahansa ulkoisen muodollisen myönnytyksen ja säilyttää täydellisesti vallan luokkansa käsissä,— mielestäni tähän Englannin antamaan opetukseen ja konkreettiseen esimerkkiin syventyminen antaa yhden henkilön johtovallan käsittämiseksi enemmän kuin monet abstraktiset päätöslauseimat, jotka on kyhätty teorian perusteella ja kirjoitettu jo etukäteen.

Kollegisuus tarkoittaa muka sitä, että työläiset johtavat, ja yhden henkilön johtovalta sitä, että työläiset eivät ole johdossa. Jo yksistään tällainen kysymyksen asettelu, tällainen perustelu osoittaa, ettei meillä ole vielä kyllin selvää

luokkatietoisuutta, ja lisäksi myös sitä, että luokkatietoisuutemme on hämälampi kuin herrojen porvarien tietoisuus. Tämä on ymmärrettävää. He ovat opiskelleet johtamistaitoa 200 vuotta eivätkä kaksi vuotta, jopa paljon kauemminkin kuin 200 vuotta, mikäli otetaan Euroopan porvaristo. Meidän ei pidä joutua epätoivoon sen takia, ettemme ole voineet oppia kaikkea kahdessa vuodessa, mutta on tärkeää — sitä vaatii tapahtumain kulku —, että opimme pikemmin kuin vihollisemme. He saattoivat opetella satoja vuosia, heillä on mahdollisuus opetella uudelleen ja korjata virheensä, sillä maailman mitassa he ovat meitä paljon voimakkaampia. Meillä ei ole aikaa opetella, meidän on asetettava kysymys kollegisesta johtamisesta käytännöllisen konkreettisen toiminnan pohjalta. Olen vakuuttunut, että te hyväksytte puolueen Keskuskomitean tästä kysymyksestä viitoittaman linjan, joka on jo saatettu julkisuuteen⁹⁷, jota käsitellään kaikissa puoluekokouksissa ja joka on toimenmiehille, kaksi vuotta työskennelleille vesiliikenteen työntekijöille, ilman muuta selvä. Uskon, että valtaosa läsnäolevista, jotka ovat perehtyneet käytännössä johtotyöhön, käsittää, ettemme saa rajoittua kysymyksen yleiseen aseteluun, vaan meidän on muututtava toimeliaksi vakaviksi miehiksi, jotka syrjäyttävät kollegiot ja johtavat ilman niitä.

Kaikenlainen johtotyö vaatii erikoisia ominaisuuksia. Voidaan olla mitä parhaimpia vallankumousmiehiä ja agitaattoreita ja samalla täysin kelvottomia johtomiehiä. Mutta se, joka tarkkailee käytännöllistä elämää, ja jolla on elämäkokemusta, tietää, että sitä varten, jotta voitaisiin johtaa, on hallittava alansa, on tiedettävä täydellisesti ja tarkoin kaikki tuotantoehdot, tunnettava kyseisen tuotantoalan nykyaikainen tekniikka ja omattava tietty tieteellinen sivistys. Sellaisia ovat vaatimukset, joiden tasalla meidän on oltava hinnalla millä hyvänsä. Kun siis esitämme yleisluontoisia päätöslauselmia, joissa puhumme tärkeän näköisinä kuin asiantuntijat konsanaan kollegisesta ja yksilöllisestä johtovallasta, niin vakuutumme vähitellen, ettemme tiedä juuri mitään johtamisesta, mutta alamme kokemuksemme perusteella oppia yhtä ja toista, harkita jokaista toimenpidettämme, nostaa jokaisen vähänkin kykenevän miehen hallintotehtäviin.

Keskuskomiteassa käydyn keskustelun perusteella tiedätte, ettemme vastusta työläisten asettamista johtoon;

mutta sanomme kuitenkin, että kysymys on ratkaistava tuotannon etuja silmällä pitäen. Me emme saa odottaa. Maamme on niin pahassa rappiotilassa, hätä — nälkä, kylmyys ja yleinen puute — on niin ahdistavaa, ettei niin voi edelleen jatkua. Mikään uskollisuus, mikään itseuhrautuvaisuus ei pelasta meitä, ellemmme pelasta työläisten fyysillistä olemassaoloa, ellemmme toimita heille leipää, ellemmme kykene hankkimaan suuria määriä suolaa voidaksemme suorittaa talonpojille korvausta oikein järjestetyn tavaravaihdon muodossa eikä värikkäinä papereina, joiden varassa on mahdoton pysyä pitemmälti pystyssä. Koko työläisten ja talonpoikain vallan olemassaolo, Neuvosto-Venäjän olemassaolo on nyt yhden kortin varassa. Kun johdossa on epäpäteviä henkilöitä, kun polttoaineita ei ole tuotu aikanaan, kun veturit, laivat ja proomut ovat korjaamatta, niin Neuvosto-Venäjän olemassaolo on yhden kortin varassa.

Rautatieliikenteemme on paljon pahemmin rappiolla kuin vesiliikenne. Sen on saattanut rappiolla kansalaissota, jota käytiin etupäässä maateillä; molemmat puolet tuhosivat eniten siltoja ja se rappeutti erittäin suuresti koko rautatieliikennettä. Me kunnostamme sen. Miltei joka päivä saamme nähdä kunnostamistöiden vähitellen edistyvän. Mutta me emme saa sitä piankaan kuntoon. Kun kehittyneissä kulttuurimaissakin kulkulaitos on vielä rappiotilassa, niin miten se saataisiin yhtäkkiä kuntoon Venäjällä? Mutta se on pantava nopeasti kuntoon, sillä tämän talven kaltaista talvea ei väestö voi enää kestää. Mitä suurimmasta sankaruudesta ja uhrautuvaisuudesta huolimatta työläiset eivät voi kestää kaikkia nälän, kylmyyden, lavantaudin y.m.s. tuottamia kärsimyksiä. Sen vuoksi järjestäkää johtokysymys niin kuin ainakin toimenmiehet. Pyrkikää siihen, että johtamiseen käytettäisiin mahdollisimman vähän voimia, että hallintomiehet olisivat kykeneviä, olkoot he sitten spesialisteja tai työläisiä, että he tekisivät työtä ja johtaisivat, että pidettäisiin rikoksena, jos he eivät osallistu johtotyöhön. Ottakaa oppia omasta käytännöllisestä kokemuksestanne. Ottakaa oppia myös porvaristosta. Se osasi pitää luokkaherruutensa, sillä oli kokemusta, jota ilman mekään emme tule toimeen; tästä kokemuksesta kieltäytyminen olisi mitä suurinta omahyväisyyttä ja erittäin vaarallista vallankumoukselle.

Aikaisemmat vallankumoukset tukahdutettiin juuri siksi, että työläiset eivät voineet pitää yllä lujaa diktatuuria eivätkä käsittäneet, että pelkän diktatuurin, väkivallan ja pakkotoimenpiteiden avulla ei voida pysyä vallassa; vallassa voidaan pysyä ainoastaan omaksumalla kapitalismin sivistyksellisten, teknillisten ja edistyksellisten voimien kokemukset, ottamalla palvelukseen kaikki nämä sivistyneet ihmiset. Kun työläiset käyvät ensimmäisen kerran käsiksi johtotehtävään ja suhtautuvat epäystävällisesti specialistiin, porvariin, kapitalistiin, joka vielä eilen oli johtajana, haali kokoon miljoonia, riisti työläisiä, niin me sanomme — ja nähtävästi suurin osa teistäkin sanoo samoin —, että nämä työläiset vasta alkavat lähetä kommunismia. Kommunismien rakentaminen olisi hyvin helppoa, jos se voitaisiin rakentaa specialisteista, joilla ei ole porvarillisia katsomuksia, mutta sellainen kommunismi on tietenkin mielikuvituksellinen. Me tiedämme, ettei mitään tipahda taivaasta, me tiedämme, että kommunismi kasvaa esiin kapitalismista, että kommunismi voidaan rakentaa ainoastaan sen rippeistä, tosin huonoista rippeistä, mutta muunlaisia ei ole. Ja ne, jotka unelmoivat tuosta mielikuvituksellisesta kommunismista, on karkotettava pois jokaisesta merkityksellisestä kokouksesta ja jätettävä noihin kokouksiin ne, jotka kykenevät kapitalismin rippeistä saamaan jotain myönteistä aikaan. Siinä tulee olemaan suuria vaikeuksia, mutta se on hedelmällistä työtä, ja jokaista specialistia on pidettävä arvossa ainoana tekniikkaa ja kulttuuria edustavana omaisuutena, jota ilman ei voi olla mitään kommunismia.

Kun Punainen Armeijamme saavutti voittoja toisella alalla, niin juuri siksi, että osasimme ratkaista mainitun tehtävän Punaisen Armeijan osalta oikealla tavalla. Tuhannet entiset tsaarin armeijan upseerit, kenraalit ja everstit kavalsivat meidät, pettivät meidät, ja sen takia tuhoutui tuhansia parhaita puna-armeijalaisia — te tiedätte tämän —, mutta kymmenet tuhannet upseerit, jotka edelleenkin kannattavat porvaristoa, palvelevat kuitenkin meitä, eikä ilman heitä olisi Punaista Armeijaakaan. Te tiedätte myös, että kun pari vuotta sitten yritimme muodostaa Punaisen Armeijan ilman heitä, tuloksena oli partisanismia, sekaannusta, tuloksena oli se, että meillä oli 10—12 miljoonaa pistintä, muttei ainoatakaan divisioonaa; meillä ei ollut ainoatakaan sotakelpoista divisioonaa em-

mekä me kyenneet taistelemaan miljoonien pistinten voimin valkoisten mitättömän vähälukuista vakinaista armeijaa vastaan. Tämän kokemuksen saimme veren hinnalla, ja tätä kokemusta on käytettävä hyväksi myös teollisuudessa.

Tässä suhteessa kokemus osoittaa, että jokaista porvarillisen kulttuurin, porvarillisen tiedon, porvarillisen tekniikan edustajaa on pidettävä arvossa. Ilman heitä emme kykene rakentamaan kommunismia. Työväenluokka hallitsee luokkana, ja kun se perusti Neuvostovallan, se pitää luokkana tätä valtaa käsissään ja voi ottaa jokaista porvariston intressien edustajaa niskasta kiinni ja heittää ulos. Juuri tätä merkitsee proletariaatin valta. Mutta voidaksemme rakentaa kommunistisen yhteiskunnan meidän on tunnustettava avoimesti tavaton kykenemättömyytemme hoitaa asioita, olla organisaattoreita ja johtomiehiä, meidän on suhtauduttava asiaan erittäin harkitsevasti ja pidettävä mielessämme, että luokkatietoinen on vain se proletaari, joka osaa taivuttaa porvarillisen spesialistin osallistumaan edessäolevaan kampanjaan eikä käytä ihmisvoimaa hukkaan minuutinkaan ajan, niin kuin hukataan aina kollegiisuuden vallitessa.

Toistan, että edessäolevasta vesiliikennekampanjasta riippuu kohtalomme ehkä suuremmassa määrin kuin edessäolevasta Puolan sodasta, jos meidät siihen pakotetaan. Sillä sodankäynninkin haittana on kulkulaitoksen rappeutuminen. Meillä on paljon sotaväkeä, mutta emme kykene kuljettamaan sitä, emme kykene varustamaan sitä elintarvikkeilla, emme kykene kuljettamaan suolaa, jota meillä on suuret määrät, kun taas ilman tätä tavaravaihtoa mitkään normaalisuhteet talonpoikaiston kanssa eivät ole ajateltavissakaan. Juuri sen vuoksi koko tasavalta, koko Neuvostovalta pitääkin nyt vesiliikenteen kunnostamiskampanjaa erittäin suurimerkityksellisenä tehtävänä, josta riippuu koko työläisten ja talonpoikain vallan olemassaolo. Ei saa hukata viikkoakaan, päivääkään, minuuttiakaan, on tehtävä loppu tästä rappiotilasta, on kolmin- ja nelinkertaistettava ponnistuksemme.

Kaikki riippuu ehkä polttoaineesta, mutta polttoainetilanne on nyt parempi kuin viime vuonna. Jos vältymme epäjärjestykseltä, niin kykenemme kuljettamaan vesitse puita enemmän. Paljon paremmin ovat asiat öljynkin suhteen, puhumattakaan siitä, että todennäköisesti Groznyi on

kohta meidän hallussamme, jos se vaatiikin vielä ratkaisua, niin onhan sentään Emban teollisuus hallussamme, ja siellä on jo nyt öljyä 10—14 miljoonaa puutaa. Jos vesiliikenne kykenee aikanaan ja nopeasti kuljettamaan Saratoviin suuret määrät rakennustarpeita, niin me saamme kunnostetuksi Emban rautatien. Tehän tiedätte, mikä merkitys on öljyllä vesiliikenteessä. Me emme kykene panemaan lyhyessä ajassa kuntoon rautateitä. Suokoon jumala — t.s. ei tietenkään jumala, vaan taito voittaa työläisten vanhat ennakkoluulot —, että kykenisimme edes 4—5 kuukaudessa panemaan rautatiet jonkin verran parempaan kuntoon. Juuri siksi vesiliikenteen on tehtävä liikennekampanjansa aikana sankarillisesti työtä.

Pelkällä rynnäköllä, tarmolla ja innostuksella ei saada mitään aikaan; apua voi olla ainoastaan organisaatiosta, lujamielisyydestä, ainoastaan valveutuneisuudesta ja siitä, että voimakkaammin alkaa puhua ei se, joka pelkää porvarillista spesialistia ja ruokkii yleisillä korulauseilla, vaan se, joka osaa pystyttää lujan vallan, vaikkapa yhden henkilönkin vallan, ja toteuttaa sitä käytännössä, toteuttaa proletariaatin etujen nimessä, käsittäen, että kaikki riippuu vesiliikenteestä.

Asian edistämiseksi on noudatettava asteittaisuutta; epäuskoisen johdattamiseksi aste asteelta eteenpäin on saatava asiat kuntoon, on valikoitava ja nostettava esiin niitä, jotka kykenevät kunnostamaan vesiliikenteen. Meillä on sellaisia, jotka sanovat sotilaskurin suhteen: „Vielä mitä! Miksi se olisi tarpeen?“. Sellaiset henkilöt eivät ymmärrä Venäjän tilannetta, ne eivät ymmärrä, että verisellä rintamalla käymämme taistelu lähenee loppuaan, mutta verettömällä rintamalla se vasta alkaa, ja että tämä taistelu vaatii yhtä paljon ponnistuksia, voimia ja uhreja ja ettei panoskaan ole tässä suhteessa pienempi eikä vastarinta heikompi, vaan paljon voimakkaampi. Kaikki varakkaat talonpojat, kaikki kulakit, kaikki vanhan hallintokoneiston edustajat, jotka eivät tahdo toimia työläisten hyväksi, ovat vihollisiamme. Älkää rakennelko mitään pilvilinnoja. Voiton saavuttaminen vaatii ankaraa taistelua, se vaatii raudanlujaa, sotilaallista kuria. Se, joka tätä ei ole käsittänyt, ei ole käsittänyt mitään työläisten vallan säilyttämisen ehdoista ja vahingoittaa näkökannoillaan suuresti juuri tätä työläisten ja talonpoikain valtaa.

Siksi, toverit, lopetankin puheeni siinä toivossa ja siinä varmassa uskossa, että kiinnitätte edessäolevan vesiliikennekampanjan edessäoleviin tehtäviin mitä suurinta huomiota ja otatte tehtäväksenne luoda hinnalla millä hyvänsä todellisen, raudanlujan, sotilaallisen kurin ja saada aikaan sellaisia ihmeitä vesiliikenteessä kuin Punainen Armeijamme on saanut kahden vuoden aikana. (Suosionosoituksia.)

„Pravda” №№ 59 ja 60;
maaliskuun 17 ja 18 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan